

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

70 let v Argentini

Leto LXXVII | 12. marca 2018 - Buenos Aires, Argentina | Št. 1

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

SEJA SVETA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA SLOVENCE PO SVETU

Pomemben del Slovencev in njihovih potomcev živi zunaj meja Slovenije. Teško je izračunati, koliko nas pravzaprav biva po različnih celinah in državah, nekateri celo trdijo, da predstavljamo do 20 % vseh Slovencev. Od osamosvojitve dalje nam Slovenija zato tudi posveča več pozornosti, in tako že od leta 2007 deluje Svet Vlade za Slovence po svetu, ki ga sestavljajo predstavniki teh različnih skupin Slovencev. Svet se sestaja letno z namenom, da Vlado opozori na težave in izzive, s katerimi se ti Slovenci srečujejo v državah, kjer bivajo.

Vlada Republike Slovenije je torej sklicala sejo Sveta Vlade za Slovence po svetu, tokrat izjemoma v mesecu februarju namesto običajnega julija.

Svet sestavljajo predstavniki različnih skupin Slovencev, ki bivajo zunaj meja Slovenije, z izjemo zamejcev, ki imajo svoj lastni Svet. Letos je Svet deloval v novi sestavi in sicer: predsednik sveta: dr. Miro Cerar, predsednik vlade; podpredsednik: Gorazd Žmavc, minister za Slovence v zamejstvu in po svetu; člani sveta: dr. Maja ĐUKANOVIĆ (Srbija), Cveto ŠUŠMELJ (Hrvaška), Emil KOS (Luksemburg), Valerija PERŠA (Nemčija), Valdeir VIDRIK (Brazilija), Mariana POZNIČ in Jure KOMAR (Argentina), dr. Jure LESKOVEC in Joseph VALENCIČ (ZDA), Marjan KOLARIČ (Kanada), mag. Jerneja SVETIČIČ, Walter SUBER in Frances URBAS (Avstralija), Karl ERJAVEC, Ministrstvo za zunanje zadeve, dr. Maja MAKOVEC BRENČIČ, Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport, Zdravko POČIVALŠEK,

Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo, Anton PERŠAK, Ministrstvo za kulturo, dr. Boris PLESKOVIČ, Svetovni slovenski kongres in Igor CESAREC, Društvo VTIS. SEKRETARKA SVETA: Suzana Martinez.

Člani Sveta se zberejo skozi dva dneva, prvi dan poteka delovni posvet, na katerem se obravnavajo predlagane točke, v prisotnosti strokovnjakov, ki na teh področjih delajo na pristojnih ministerstvih. Izbrane točke so bile povezane z raznimi zadevami, izzivi in težavami, s katerimi se Slovenci po svetu soočamo, med njimi ohranjanje jezika in pouk slovenščine, davčne obveznosti, pogoji za pridobitev državljanstva Republike Slovenije, arhivske dejavnosti slovenskih društev, itd. Razprave in debate so bile bogate in tako aktivne, da v četrtek 15. februarja ni bilo mogoče pokriti vseh tematik.

V petek, 16. februarja, je pa potekala slavnostna seja, ki so se je poleg predsednika Vlade in ministra Žmavca udeležili še ministrice dr. Maja Makovec Brenčič (Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport), ministrica mag. Mateja Vraničar Erman (Ministrstvo za finance), minister Tone Peršak (Ministrstvo za kulturo) ter državna sekretarja Andrej Logar (Ministrstvo za zunanje zadeve) in dr. Aleksandra Pivec (Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu).

Predsednik je pozdravil prisotne in jim namenil nekaj besed o sedanjem stanju Slovenije, sledila je kratka predstavitev vsakega izmed članov Sveta. Čeprav je bil čas zaradi velikega števila prisotnih za vsakega skopo

odmerjen, je bila to priložnost, da je vsak od članov Predsednika in prisotne ministre neposredno opozoril na položaj in potrebe skupnosti ali skupine, ki jo zastopa. Nato je pa v imenu vseh članov Sveta dr. Igor Cesarec prebral zaključke in priporočila, ki jih je Svet pripravil na delovnem posvetu. Seja je potekala v prijaznem vzdušju, prisotni Predsednik in ministri so pozorno poslušali predstavitev in priporočila Sveta. Uradnega dela je bilo konec, čas je bil še za pogostitev in druženje.

A vse to je le prvi korak, začetek, zdaj je v naših rokah delo in odgovornosti, da bo to srečanje obrodilo tudi potrebne sadove.

Zastopnika argentinskih Slovencev sva se o Seji in o življenju naše skupnosti pogovorila še z Matjažem Merljakom na radio Ognjišče za oddajo Slovcem po svetu in domovini. V naslednjih dneh so pa sledili še razni obiski in srečanja, prav tako povezani z delovanjem naše skupnosti.

V torek, 20. februarja, sva se za delovni sestanek zglasila pri dr. Zvonetu Žigonu iz Urada za Slovence po svetu, pogovor je potekal o

konkretnih potrebah v naši skupnosti, predvsem o tistih, ki jih Urad podpira s sofinanciranjem. Nakar je sledil kratek sprejem pri ministru Gorazdu Žmavcu.

Sledil je obisk v Arhivu Republike Slovenije, kjer sta naju sprejeli Andreja Klasinc Škofljaneč in Danijela Juričič Čargo, ki sta pred letom in pol obiskali Buenos Aires v sklopu delovanja Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence po svetu na področju arhivskih dejavnosti. Namen tedanjega obiska je bil predvsem ta, da sta spoznali stanje društvenih arhivov in nam na podlagi tega lahko v bodoče strokovno svetujeta pri urejevanju gradiva. Sprejel nas je direktor Arhiva dr. Bojan Cvelfar, kateremu sva ob tem prvem osebnem srečanju tudi opisala delovanje naše slovenske skupnosti.

Kot zastopnika skupnosti sva obiskala predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja, ki naju je sprejel v predsedniški palači. V polurnem pogovoru smo obudili spomine na njegov obisk v Buenos Airesu meseca oktobra 2016, se dotaknili različnih točk, ki so povezane s sedanjim življenjem in potrebami slovenske skupnosti v Argentini, istočasno pa tudi gledali v bodočnost. Predsednik Pahor je izrazil posebno zanimanje za mlade argentinske Slovence, posebno pozornost je posvetil tudi letošnji 70 obletnici prihoda povojnih Slovencev v Argentino in enakemu jubileju društva Zedinjena Slovenija.

Mariana Poznič

(prihodnjič: Obisk pri zamejskih Slovencih.)

OTROŠKA KOLONIJA V CORDOBI

»Že smo v lepi Cordobi, oj, kako smo vsi srečni!« To veselje je žarelo na obrazih otrok, ko so se 2. januarja srečali v Slovenski hiši. Radovedno so gledali naokrog – koliko novih obrazov!

Zbrali smo se v cerkvi, kjer smo najprej počastili Jezusa v sveti Evharištiji in ga prosili za srečno pot, potem pa so nam predstavili voditelje. Po molitvi smo se poslovili od staršev in korajžno stopili na avtobus, novim dogodivščinam naproti.

Naslednji dan so nas že v jutranjih urah prijazno sprejeli v Hanželičevem domu. Po okusnem zajtrku smo se namestili v sobah, ki so že čakale na nas. Bistre glavice so morale kar pridno delati, da so izbrale prava imena za vsako sobo!

Bilo je zelo vroče, zato smo po kosilu in kratkem počitku z veseljem skočili v bazen. Potem smo imeli tudi prvo športno tekmovanje, pevsko vajo in sveto mašo, zvečer pa kres! Predstavili smo se, pokazali imena svojih sob, potem pa smo skupaj zmolili večerno molitev in odšli spat. Prvi dan je bil mimo ... »Ali bo toliko lepih doživetij vsak dan?« smo se spraševali, ko smo se odpravljali spat.

Naslednji dan smo se odpravili spoznati okoličnico. Prišli smo do potočka, kjer so se pred leti naši starši kopali, ko so prihajali na kolonijo. Potem smo pa šli so mesteca San Esteban. Na poti smo srečali nekaj kač in drugih živalic, ki

jih doma ne srečamo. Utrujeni smo se vrnili domov, a po dobrem kosilu smo imeli dosti energije za tekmovanje v bazenu, v odbojki in nogometu.

Tretji dan smo se ob molitvi križevega pota povzpeli na hrib do Kristusovega kipa, potem pa smo nadaljevali pot do jezera »San Jerónimo«. Tudi posladkali smo se in pogledali, kako v tovarni El Rosario izdelujejo alfahorje in marmelade. Popoldne smo imeli polne roke dela s pripravo svetega večera. Tako je bil 5. januar za nas pravi praznik! Po slavnostni večerji je bil na vrsti sveti večer. Med molitvijo smo pokadili in blagoslovili prostore doma, potem pa smo s pesmijo in uprizoritvijo jaslic premišljevali božično skrivnost. Posebno toplo nam je bilo pri srcu, ko smo ob petju lepih božičnih pesmi pred Jezuškom prižgali svečke, ker hočemo tudi mi biti male lučke, ki vodimo ljudi k Njemu!

Naslednji dan smo se zbudili zelo veseli, saj smo vedeli da nas čaka Terraventura! Kako zabavno je bilo, ko smo izkusili let po zraku s tiroleso, pa tudi veslanje s kajakom po potočku! Ni bilo lahko, še posebno ko je bilo treba plezati po deblu! Lepo smo se imeli!

V posebno lepem spominu je vsem gotovo ostala nedelja, 7. januarja. Dan smo pričeli s sv. mašo, pri kateri smo ustoličili podobo Marije Pomagaj v kapelici. Pri maši smo so-

delovali s petjem, ministriranjem in branjem beril in prošenj, potem pa nas je čakalo prijetno popoldne, ki smo ga preživeli v bazenu in s tekom cross countryja. Zvečer pa smo igrali misijonsko tombolo! Gospa Mirijam nam je pripovedovala o revnih otrocih in o patru Mlakarju, ki v Afriki nadaljuje misijonsko delo pokojnega patra Tomažina. Zato smo vsi veselo kupili tablice, ker smo vedeli, da tako pomagamo misijonarjem, ki povsod po svetu skrbijo za revne otroke. Veliko veselja so nam seveda vzbudili tudi pridobljeni dobitki!

Že zgodaj smo se naslednji dan zbudili in se z »jutranjo telovadbo« pripravili za hojo v hribe. Povzpeli smo se na Mastil, kjer so bili kršчени novi člani kolonije. Bilo je zelo zabavno! Popoldne pa smo se šli spet hladit v bazen. Tam je vedno tako lepo preživeti popoldneve! Pa nismo samo lenarili! Oh, ne, to ni za take korenjake, kot smo mi! Kljub utrujenosti smo se korajžno borili, ko smo tekmovali v plavanju in drugih športih. Proti večeru smo se odpravili

v Capilla del Monte. Tam smo pojedli dober sladolep, potem pa smo klicali domov. Dan je bil res poln lepih občutkov!

Dnevi so hitro minevali, mi pa smo v vsakem posebej uživali! Začeli smo plesti lepe prijateljske vezi; skupaj smo uživali vsak trenutek, najsi bo ob hoji po hribih, ob zabavnih popoldnevih v bazenu ali pa ob ročnih delih, tekmovanjih v slovenščini ali raznih športih. Posebno lep je bil izlet v Los Terrones, saj smo lahko opazovali čudovite oblike skal, poslušali zvoke v naravi in se sprehodili po res lepem parku!

Deset dni hitro mine, če nas vsak dan čaka toliko lepih doživetij! Kar prehitro je 11. januar na koledarju že kazal dan našega odhoda. Težko nam je bilo, ko smo pospravljali sobe, zlagali kovčke na avtobus in se še zadnjič skupaj slikali. Vožnja nam je ob pogovoru in spajku hitro minila in ob sedmih zjutraj smo že prispeli v Slovensko hišo. Veselo je vsak stekel v objem svojih dragih. Koliko lepega jim je moral povedati!

Vemo pa, da je za uspeh kolonije potrebno veliko truda! Zato omenimo tiste, ki so darovali svoj prosti čas za slovenske otroke. To so ga. Miriam Mehle Javoršek, gospod Robert Brest, Štefi Bokalič, Kavdija Belič, Nati Javoršek, Nevenka Grohar, Erik Oblak in Niko Puntar.

Za vse nas je bila Slovenska Otroška kolonija nepozabno doživetje! Upamo, da jih bo še mnogo, da bodo lahko otroci tudi poleti gojili slovenski jezik in zdrava prijateljstva!

Nevenka Grohar

BOŽIČ V SAN MARTINU

Po nekaj letih presledka smo v letu 2017, 22. decembra, ponovno otvorili našo tradicionalno »Božično umetniško razstavo«, ki je ostala odprta do 25. decembra. Ni bilo snega, kot so ga vajeni na drugi polobli, ampak huda vročina argentinskega poletja.

Številni obiskovalci so bili zelo presenečeni ob pogledu na kreativna dela štirih ustvarjalcev sanmartinskega doma. To so bili: Luka Leskovec, Ivanka Truden, Karolina Petkovšek in Marjanca Mavrič.

Še preden je Kati Podržaj Granja opisala njihovo delo smo prisluhnili petju božičnih pesmi skupine pevcev pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic in se tako poglobili v vzdušje umetniškega večera.

Luka Leskovec: prvič nam je predstavil nam je svoj talent, saj je šele januarja 2016 začel umetniško šolo s prof. Ano Mario Pardo v okraju Chilavert. Figure, barve in razni motivi v akrilu na platnu in papirju so nam prikazali njegovo natančnost pri barvanju slik. Daroval je Slovenskemu domu svojo sliko slovenske zastave. Hvala Luka!

Ivanka Truden: učila se je pri »Arteterapia del Instituto Anselmo Marini« v Vicente López in s prof. Liliano Sosa v Munro, sedaj pa še v Asociación civil AYCS (Arte y cultura para la salud), pod vodstvom prof. Nore Giordano. Večkrat je že razstavljala svoje slike in tudi pri tej božični razstavi nam je pokazala imenitne rože, ptice, mavrico in toplo poletje v močnih barvah. Uporablja tehniko

akrila na platnu in papirju, prekrasen je tudi njen kolaž »Mladi Princ«.

Karolina Petkovšek: učila se je z veseljem v umetniški šoli »Arco Iris« v Caseros s prof. Tati Sarmiento. Z navdušenjem se je udeležila razstave s svojimi slikami, ročnimi deli in kolaži, pri katerih je uporabljala različne tehnike.

Marjanca Mavrič: rada riše in barva s svojo mentorico in mamo Marjeto Mavrič, saj se je podala na pot ustvarjalnosti skupaj z njo. Marjanca razvija svojo ustvarjalnost z uporabo flomastrov (fibras) močnih barv na papirju.

Vsak umetnik je dobil priznanje in še barve in liste v dar, da bodo lahko nadaljevali s svojim umetniškim delom z navdušenjem in veseljem.

Umetniki so nam z veseljem pokazali svojo kreativnost in občutljivost. Vsak od njih že več let napreduje na področju kulture, želimo jim, da bo še dolgo tako - s podporo staršev in prijateljev.

Hvala vsem za uresničenje te enkratne božične razstave!

Na nedeljo, 24. decembra, smo se odborniki slovenskega doma zahvalili gospem in dekletom, ki nam vedno skočijo na pomoč pri pripravi nedeljskih zajtrkov, kosil, s pečovom in še in še ... Pogostili smo jih z zajtrkom, ki smo jim ga sami pripravili in jim podarili rožo v spomin.

To prijazno zamisel je organiziral Jože Skale.

Na božični dan smo si po sv. maši, ki jo je daroval č. g. Igor Grohar, s petjem skupine pevcev pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic, in po božičnem zajtrku, lahko ogledali pristrčne žive jaslice in prisluhnili božičnim pesmim vokalne skupine Mučičas in otroškega zbora Zvončki. Tokrat so sveto družino sestavljali člani družine Belec - Armerding: Marta je bila Marija, njen mož Willi je bil sveti Jožef, mali Dante pa Jezušček. Za obleke je preskrbela Ceci Močnik Tašner, povezoval je Joško Filipič. Zvok sta vodila Luka Škulj in Marko Medvešček. Sceno so lepo pripravili starši Rožmanove šole. Pristrčni program je bil zamisel učiteljice Rožmanove šole Saši Podržaj.

Zahvaliti se moramo Uradu RS za Slovence v zamejstvu in po svetu za podporo pri uresničenju teh božičnih dni v Slovenskem domu San Martín.

Regina Truden

KONCERT BOŽIČNIH PESMI V SLOMŠKOVEM DOMU

Ko začne mesec december se nam nakopičijo še zadnje obveznosti. Konec šolskega leta, ki je posebno obremenjujoče obdobje če je v družini več otrok: prvo sveto obhajilo, izpiti na univerzah, delavne in socialne obveznosti, in še in še. A vendar je to adventni čas! In kako naj se pripravimo na Jezusovo rojstvo v tem modernem vrvežu, v tej hektiki in stresu? Naši dušni pastirji in odborniki naših slovenskih domov nam skušajo nuditi tudi »duhovno hrano«, da bi se odtrgali od vsakodnevnih skrbi in se poglobili v božično skrivnost. Pevski zbor Slomškovega doma Ex Corde je zato tokrat povabil še Mešani pevski zbor San Justo, da oba zbora skupno pripravita koncert božičnih pesmi. Lahko rečem, da res ni lepše priprave na Jezusov prihod. V vseh narodih in v vseh časih so ljudje z najlepšimi melodijami opevali to Božjo skrivnost, učlovečenje samega Boga kot znak največje in najčistejšje ljubezni, ki jo lahko zbudita mali otročiček in njegova mati. In tako je pesem postala tudi prava molitev!

V soboto, 23. decembra, se je napolnila dvorana Slomškovega doma s slovenskimi in argentinskimi obiskovalci v pričakovanju tega koncerta. Lepo okrašen prostor z božičnim

sijajem je že ustvaril zbranost za ta dogodek. Za začetek je vse navzoče pristrčno pozdravil predsednik doma Pavle Brula. In pričelo se je petje. Program so sestavljale slovenske, latinske, ruske, angleške in argentinske pesmi z božično povezavo, ki sta jo podajali Magdale na Mazières in Nadia Jakoš.

Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar je zapel: »O slava, o slava« (A. Vavken), »Gloria« iz Pastoralne maše (L. Mav), »Bogoroditise Devo« (S. Rachmaninov) »Božična luč« (J. Rutter), »Zvezde gorijo« (M. Tomc), »Pastirci z menoj« (L. Cvek) in »Raduj človek moj« (L. Cvek). Nato je moški del zbora Ex Corde, pod vodstvom Marte Selan Brula, zapel Avsenikovo »Zvezde na nebu žare«. Pridružil se je še ženski del in vsi skupaj so zapeli: »Angel božji stopil je« (L. Mav), »Zveličar preljudi« (A. Vavken) in »Božična« (J. Močnik). Sledil je intermezzo v angleščini, ko je Yamila Pereyra ob spremljavi Dalme Grbec na klavirju in Federica Scholanda na violini zapela znano »White Christmas« Irvina Berlina in »Have yourself a merry little Christmas«, avtor M. Blane. Zopet je zapel Ex Corde: »You raise me up« (B. Graham/R. Lovland), »O Holy night«

(A. Adam) in seveda niso mogle manjkati znane in vesele božične pesmi »El nacimiento«, »Los pastores« in »Los Reyes Magos« (F. Luna in A. Ramirez). To zadnje sta skupno zapela oba zbora ob spremljavi orgel: Diego Perez, violine: F. Scholand, charanga: Tomi Lenarčič, kitare: Anči Puntar in tolkal: Niko Kastelic. Tako sta nas zbora popeljala skozi petje od mrzlih in mirnih božičnih evropskih pokrajin, od narodov, ki svoja čustva izražajo v skladu z zimskim pokojem, v vroči poletni božič, ki v hitrem domačem ritmu izraža svoje veselje ob rojstvu Boga. In oba zbora sta skupaj zapela še »El cielo canta alegría« (P. Sosa). Mala Viki Cestnik nam je recitala »Cvet za Jezusa« (Berta Golob), in spet so pevci zapeli »Pastirci kam hitite« (A. Vavken) kot vprašanje vsem nam... in otroci so odgovorili: prinesli so sveto Družino in svečke in vsi navzoči smo počastili novorojeno Dete z vsem znano pesmijo »Sveta noč«, eno kitico po slovensko in eno po argentinsko.

Res se moremo zahvaliti zboru Ex Corde za tako lepo zamisel, predvsem pa pevovodkinjama Marti Selan Brula in Andrejki Selan Vombergar, vsem solistom: Veroniki Malovrh, Ljudmili Smrdelj, Veroniki Brula, Ceciliji Petkovšek, Veri Beltram, Marjani Poznič, Branku Mariniču, Mikaeli Bokalič, Dalmi Grbec, Dafne Ribnikar, Marcelu Bruli, Matiju Bruli in Marjanu Vombergarju, kakor tudi vsem ostalim pevcem, ki so nam poklonili s svojim petjem ob orgelski spremljavi Diega Pereza, ne samo umetnost, predvsem pa res duhovno božično razpoloženje.

Na vrtu Slomškovega doma je bilo že vse pripravljeno za pogostitev, da smo se lahko v tej lepi poletni noči še dolgo lahko družili s prijatelji.

Najsi bo v zimi, mrazu snegu ali v vročem poletju: božič je rojstvo, Jezusovo rojstvo ali rojstvo samega Boga, ki je prišel med nas. Na to ne smemo pozabiti.

Še enkrat vsem skupaj: hvala za lep večer in to božično sporočilo!

Alenka Prijatelj

ODMEVI MELODIJ NA PRISTAVI

Dolgo let je bilo pevsko življenje na Pristavi v rokah gospe Anke Savelli Gaser. Zadnje čase ji je priskočila na pomoč pevovodkinja Marjanka Grohar. Veseli smo, da se je odločila in prevzela vodstvo novega zbora. Tako nas je pozdravil Dominik Oblak na glasbenem večeru, 3. decembra 2017, na naši dragi Pristavi.

Na oder je v lepem številu stopil Pristavski mešani zbor, ki se je prvič predstavil oktobra na Pristavskem dnevu. Zanimivo je, da je število moških glasov presešlo ženske.

Zapeli so »Ose Shalom«, judovsko pesem miru, ki jo je na orglah spremljal Luka Kenda.

Nato »Domovini«, ki lepo opeva ljubezen do domovine, v kateri so v melodični menjavi solistov (Miloš Mavrič, Aleš Grohar, Christian Debevec in Martin Križ) izrazili to veliko ljubezen in zvestobo. Sledila je argentinska pesem »Pueblito, mi pueblo«, ki jo je na klavirju spremljal Matjaž Rožanec. V tej pesmi se avtor Guastavino nostalgичno spominja svojega rojstnega kraja. Solista sta bila Cvetka Debevec in Vinko Lazar.

Zatem so zapeli »Super Trouper« skupine ABBA v priredbi Marjanke Grohar, v kateri pevka opisuje srečo, ki jo prevzame na odru, ker ve, da je med poslušalci nekdo, ki ji je zelo pri srcu.

V drugem delu nam je pianist Matjaž Rožanec izvedel Rachmaninovov preludij št. 2 in znova dokazal, da je pri klavirju pravi mojster.

Po dolgem času se je zopet predstavila skupina Alumine in nam zapela Michael Jacksonovo »Dom za vse ljudi«, ki poziva zemljane h gradnji lepšega sveta.

Naslednja pesem, »You are still the one« Shanie Twain (prevedeno »Še vedno si edini«) opeva zadovoljstvo, ki ga občuti kdor pogleda nazaj in vidi, da mu je kljub težavam in proti splošnemu mnenju uspelo vztrajati v ljubezni.

In zadnja »Heart beat song« (Kelly Clarkson), pesem srčnega utripa, ki opisuje utripanje srca, ko je v družbi tistih, ki so mu dragi.

Dekleta, pogumno naprej!

Zopet je stopil na oder Pristavski zbor in nam zapel argentinsko folklorno »Carnavalito del duende« (C. Leguizamón, priredil W. Alderete), ki jo je s kitaro spremljal Matjaž Rožanec.

Nazadnje pa je zadonela »Planinska«, slovenska ponarodela pesem, ki nas navdihuje, da se vsako jutro naužijemo lepote gorske narave.

Sledile so zahvale pevovodkinji, za zvok Audiu Pristava, za luči Tomažu Kendi in vsem, ki so pripomogli, da je bil ta večer tako lep.

Poslušalci smo z dolgim aplavzom prosili, naj ponovijo kakšno pesem in zbor nam je ustregel.

Ta predstava je bila organizirana za pomoč okrajni Zvezi Slovenskih Mater in Žena, za kar se še posebno vsem zahvaljujemo.

Marjanki pa iskrene čestitke, ker je to njen prvi zbor. Želimo ji, da bi še dolgo let lahko razvijala svoj glasbeni talent, v katerem očitno zelo uživa.

Hvala vsem za tako lep večer.

Maruša

NAŠI ZAČETKI V ARGENTINI

15

Moja zgodba

Stane Grebenc

87 let

SLOVO OD KARANTANJE
POTOVANJE V NEZNANO ARGENTINO

Po triinpolletnem življenju v begunskih taboriščih je angleška oblast – IRO – dala povelje, da se ta postopoma izpraznijo. Možnosti izselitve so bile vrnitev v domovino Slovenijo, naselitev v drugih državah Evrope ali pa v prekomorskih državah: Amerika, Kanada ali Južno ameriške države.

Kmalu se je odprla možnost za selitev v Argentino. Veliko ljudi se je odločilo za to Južno ameriško državo. V naslednjih mesecih je prišla v taborišče argentinska komisija, ki je urejala dokumente, zdravstvene preglede in vsem, ki so se prijavili, dala dovoljenje za vstop v Argentino. Po končanih upravnih postopkih smo čakali na ladjo, ki nas bo peljala v obljubljeni dežel.

Prišel je 9. 11. 1948, ko smo zapustili taborišče in se poslovili od znancev in prijateljev, ki so še čakali na isto usodo. Bili smo nekoliko vznemirjeni, zapuščali smo Evropo, domovino, sorodnike, prijatelje in znane kraje, ki so po zgodovinskih dogodkih bili povezani s Karantanijo.

Pred nami je bilo vse neznano, vse eno samo veliko vprašanje: Kje bo pristala naša barka? Kdo nas bo sprejel, kako se bomo sporazumeli? Jezika nismo poznali in še toliko drugih negotovosti je bilo.

Popoldan so nas naložili na tovornjake, ti so nas zapeljali do železniške postaje, kjer smo vstopili na vlak. Ko se je zvečerilo se je železna kača začela počasi premikati. Peljali smo se preko Salzburga v Torino – Italija. Pristali smo v zbiralnem taborišču in tam čakali na ladjo. Po štirih dneh so nas in našo prtljago naložili na tovornjake in nas zapeljali v Genovo, kjer nas je v pristanišču že čakala ladja General Sturgis.

Med potovanjem do pristanišča se mi je pripetil dogodek, ki mi je ostal v spominu. Potovanje na tovornjaku za nikogar ni udobno, za družine z otroki pa še toliko manj, posebno če vožnja traja več ur. Ljudje so bili utrujeni in nervozni. Z nami je potovala mama, imela je v naročju dojenčka, ki je neutolažljivo jokal. Sedel sem na zabojih nekoliko višje, rekel sem: "Gospa Tončka, daj ga meni, morda mu bo sprememba ugajala". Vzel sem ga v naročje, fantek se je umiril in zaspal. Ta fantek je

odraščal, študiral, se pripravljaj na življenje v Mendosi. Rad je zahajal v Slovenski dom in sodeloval v slovenski skupnosti. Po 27 letih se je Lado Šmon poročil z našo hčerko Marijo. Iz te družine so trije sinovi ustanovni člani Slovenskega mendoškega okteta, ki že več kot deset let prepeva in nas s svojim petjem večkrat popelje v domače kraje.

Ladja v pristanišču Genova je bila ameriška, ki je v času druge svetovne vojne prevažala ameriško vojsko. Ni imela potniških udobnosti, za prevoz beguncev je pa le bila uporabna. Posadka na ladji je štela približno 20 mornarjev. Večina so bili temnopolti in po postavi visoki. Oni so nam potom tolmačev – prevajalcev dajali navodila. Vsi dela sposobni potniki smo dobili zaposlitev na ladji.

Določen sem bil za delo v skladišču s hrano, bilo je to v najnižjih predelih ladje, kamor smo dostopali z dvigalom. Ko smo se vkrcali so bila vsa skladišča polna. Ob pristanku v Buenos Airesu so zaloge hrane pošle, skladišča so se bila izpraznila. Vsako skladišče je imelo potrebno temperaturo, najbolj hladna je v oddelku za meso. Ob vstopu vanj smo oblekli neke vrste vojaške suknje, ker je bila temperatura več stopinj pod ničlo.

Hrana na ladji je bila zadostna in še kar okusna. Tudi v kuhinji so bili zaposleni slovenski potniki. Za postrežbo v jedilnicah smo skrbeli potniki, seveda pod nadzorstvom posadke. Čiščenje in pomivanje so opravljale ženske, ki niso imele obveznosti z otroki. V času potovanja so moški prepletkali skoraj vso ladjo. S tem delom na ladji smo odplačevali stroške našega prevoza.

Ladja je 3. 12. 1948 s pomočjo vlačilcev pristala v Buenos Airesu. Ko so spustili sidra se je ladja umirila. Na krov je prišla skupina policajev. Kmalu sem zaslišal zvočnik, nekdo je govoril v hrvaščini in klical nekatere ljudi v pisarno, med njimi tudi mene. Takoj sem šel v pisarno in se znašel v krogu mladoletnih - brez staršev. Razložili so nam, da nas bodo za nekaj časa, dokler ne uredimo dokumentov in si poiščemo skrbnika (tutor), zaprli v poseben prostor. Takoj nas je policija odpeljala v 4. in 5. nadstropje Emigrantskega hotela in nas izolirala. Naša skromna prtljaga je pa ostala na ladji.

Stal sem pri odprtem oknu in čakal, da pride kdo od poznanih, da mu sporočim položaj. Na listek papirja sem napisal, kje se nahaja moj nahrbtnik, v listek zavil kamen in ga po »zračni pošti« poslal sestri, ko je prišla mimo. Sestra in svak sta šla na ladjo in mi prinesla nahrbtnik.

Po petih dneh je bila zadeva "tutorstva" urejena. Šli smo v neko pisarno, kjer smo pred pristojnim osebjem podpisali tozadevne listine in postali svobodni imigranti. Tekom dneva me je v Emigrantskem hotelu obiskal kolega Jože Praznik, bil je med prvimi, ki so prišli iz Italije. Z Jožetom sva se že poznala in nekaj časa celo preživela skupaj pri mojem stricu, še doma v Malih Laščah; Jože je bil krojaški pomočnik. Ko

me je obiskal v hotelu je že imel lastno krojaško delavnico v Banfieldu - Avellaneda. Dejal mi je, da bi lahko pri njemu dobil delo. In mi dal 5 pesov za prevoz. In že prvo noč, ko sem spal med svobodnimi imigranti, sem doživel ponovno razočaranje. Zjutraj, ko sem oblačil hlače sem opazil, da mi je ponoči nekdo prerezal žep in iz njega vzel denarnico. Po krajši preiskavi sem pod posteljo našel denarnico, seveda brez denarja - imel sem še nekaj avstrijskih šilingov, italijanskih lir in pa onih 5 pesov. Dokumente – index karto in podobico Marije Pomagaj, ki me je spremljala vse življenje, mi je pustil.

Prav gotovo je Marija Pomagaj pomagala, da smo začetne težave v novi deželi preživeli, kljub nezgodam.

Po osmih dneh smo v Villa Domínico – Avellaneda dobili stanovanje. Neki Dalmatinec, staronaseljenec, po poklicu zidar, je zidal stanovanjske hiše in jih oddajal v najem. Za leto dni smo 4 družine najele hišo, ki je imela 4 spalnice in dve kuhinji. Leta v begunskem taborišču so bila prav gotovo dobra priprava na tak skupni način življenja, saj nas je tam spalo 14 v sobi, ki je imela 4 x 5 m.

Moje dnevno potovanje v Banfield je bila zasilna rešitev, saj sem za potovanje v eno smer porabil skoro 2 uri. Hvaležen sem Jožetu, ki mi je nudil pomoč ob našem prihodu. Po nekaj mescih sem dobil delo v bližini našega stanovanja.

Že v taboriščih v Avstriji so nam naši predstojniki naročali: ob prihodu v nove kraje čim prej poiščite stike s slovensko skupnostjo. Kmalu po naselitvi smo se že udeleževali nedeljske slovenske svete maše na Belgrano. Tam smo prišli v stik s člani Zveze mladih katoliških delavcev ZMKD, povabili so nas na sestanke na ulici Díaz Velez, v prostorih Argentinske JOC, Juventud Obrera Católica. Tudi Slovenska fantovska zveza je že bila v pripravi za občni zbor, imeli smo sestanke v Donboskovem zavodu v Ramos Mejía. Mladostno navdušenje nam je dajalo moč, da smo se čim bolj pogosto udeleževali slovenskih prireditev.

Kraj, kjer smo stanovali v Villa Domínico, še ni bil urbaniziran. Vse je bilo primitivno in zanemarjeno. Podnebje večini stanovalcev v hiši ni ugajalo. Odločili smo se, da odidemo v Mendozo, deželo sonca in dobrega vina. Po enem letu smo zapustili Buenos Aires in se vse štiri družine preselile v Mendozo.

Ta nova selitev že ni bila tako travmatična. V enem letu smo se že nekoliko naučili jezika. Predhodno smo navezali stike s znanci, ki so že bili v Mendosi. Ti so nam pomagali pri najemanju stanovanj in drugih začetnih potrebah.

Takoj po prihodu v Mendozo smo se pridružili slovenski skupnosti. Ta je že imela ob nedeljah slovensko sveto mašo. Za versko življenje, razne obrede in zakramente je skrbel č. g. Ivan Caserman. Tudi Društvo Slovencev je že imelo ustanovni občni zbor. Pevski zbor je začel prepevati takoj po prihodu prof. Božidarja Bajuka.

Mladinskih organizacij pa še ni bilo. Ko sva se s prijateljem Lojzeto Kočarjem poslavljala iz Buenos Airesa, so nama naročili, naj poskrbiva za mladinske organizacije v Mendosi. Po prihodu v Mendozo sva navezala prijateljstvo z nekaterimi fanti, ni jih bilo veliko. Na prvem rednem Občnem zboru Društva, sem predlagal ustanovitev mladinskih organizacij. Poverili so me za to nalogo. Začeli smo s sestanki in druženjem pri raznih igrah in izletih. Kmalu smo izvolili odbor, ki je prevzel odgovornost za delovanje organizacije. Sčasoma se je število članov povečalo. Organizacije so desetletja uspešno povezoval in usmerjale mladino v Mendosi.

Naš pristan v Mendosi je bil zadovoljiv. Podnebje nam je ugajalo, mesto je bilo manjše kot Buenos Aires in bolj umirjeno. Dela ni manjkalo, le zaslužek je bil nekoliko nižji. So pa tudi stroški za preživetje bili nižji. Kdor se je potrudil je celo kaj prihranil. S tem prihrankom so ljudje kmalu začeli misliti na lastno streho. Samski fantje pa na zakon in nov način življenja. Na bodočo družino.

POČASTITEV SLOVENSKEGA KULTURNEGA PRAZNIKA

V ponedeljek, 26. februarja, je veleposlanica Jadranka Šturm-Kocjan priredila počastitev slovenskega kulturnega praznika; vršila se je v prostorih fundacije »El Sonido y El Tiempo Internacional«, katere ustanovitelj in direktor je pianist Daniel Goldstein, ki je pred leti nastopal s kvartetom Tartini.

Ker je na obisku v Buenos Airesu slovenska sopranistka Elvira Hasanagić, je bila prav ona naprošena da odpoje slovensko himno. Argentinsko je pa zapel baritonist Andrej Rezelj. Razne trenutke je pa povezovala Petra Česen-Čatar.

Sledil je govor gospe veleposlanice, nato je pa Elvira Hasanagić ob spremljavi Goldsteina zapela tri Simonitijeve samospeve: na Kajuhove verze "Preveč je sreče", na Samcove "Pomlad" in na Kosovelove "Ples v rdečem". Te skladbe so tudi vključene v pravkar izdani Elvirini zgoščenci, ki vsebuje poleg Simonitija tudi Berga, Osterca in Wolffa.

Med navzočimi je bil sloviti argentinski skladatelj Saúl Cosentino. Po nastopu Elvire je Daniel dodal klavirsko Cosentinovo skladbo "Este amor como un sol".

Dvorana fundacije, v kateri je Marina Horak lani imela master class, je bila polna; poleg že omenjenih so bili navzoči razni diplomati, slovenski rojaki in osebnosti iz tukajšnje kulturne scene.

Veleposlanica je zatem gostom ponudila penino, slovensko in argentinsko vino, postreženi so bili tudi s kranjskimi klobasami, kanapeji, potico, flancati, ki so jih vsi z veseljem sprejeli.

Še nekaj besed o sopranistki. Navzoče so presenetile njene izvedbe, njen čisti, lirični, lepo zveneči glas in brezhibna interpretacija. Po aplavzu je ponovila enega od samospevov. V teatru Colón bo nastopila v vodilni vlogi prve opere v sezoni, in sicer "Tri sestre" Petra Eötvösa in Clusa Henneberga, po drami Antona Čehova. Citiram nekaj besed Marijana Zlobca o tem delu: "Ali je drama Petra Ivanoviča Čehova efektivna dramska snov za sodobno opero? Vprašanje se zdi bolj povezano s sočasno ustvarjalnostjo ruskih skladateljev kot s kakšnim sodobnikom. A je očitno drama Čehova kot operni libreto morala čakati na svojo priložnost skoraj sto let. Opero tri sestre je namreč napisal sodobni madžarski skladatelj Peter Eötvös. ... je bila svetovna praznodela že 13. marca leta 1998 v Lyonu. Rokopis opere si je pridobil svetovno znani zbiralec Sacher (Stiftung) v Baslu, ki je mimogrede rečeno lastnik mnogih Globokarjevih rokopisov.

Rok Fink

KOLEDAR

24. marca v Slovenski hiši
09:30 Začetna prireditev
slovenskih šol

19:00 SKA: samostojna
likovna razstava Ljudmile Drobnič

OSEBNE NOVICE

ROJSTVO

V sredo, 29. novembra 2017, se je v družini Luciane Plastina in Martina Kopača rodila prvorojenka **Paula**. Iskrene čestitke!

V četrtek, 14. decembra 2017, se je rodila **Valentina Sofia Ben Gričar**, prvorojenka Tatijane in Emanuela. Čestitamo srečnim staršema!

V torek, 16. januarja 2018, se je Veronika Kocmur in Mauru D'Agostin rodil sinček prvorojenček **Felipe**. Dobrodošel!

V soboto, 4. februarja 2018, je bil rojen **Daniilo Agustín Selan**. Čestitamo staršema, Martinu in Ingrid Kopač, ter malima Valentinu in Kamili!

DIPLOMI

V petek, 2. marca 2018, je na univerzi U.T.N. diplomiral **Niko Selan** in prejel naslov: »Industrijski inženir«

Na Filozofski fakulteti Univerze v Buenos Airesu je 5. marca 2018 diplomiral **Daniel Leber** in prejel naslov: »Licenciado en Arte«

Obema diplomantom čestitamo in jima želimo uspeha na novi poti!

Naročnina 2018

Svobodna Slovenija je v svoji spletni izdaji še naprej brezplačna. Cena naročnine za prejemanje tiskanega izvoda preko raznašalcev za leto 2018 znaša \$ 1.600.- Vabimo bralce, da nam čimprej potrdite če želite prejemati tiskani časopis.

Hvala!
UREDNIKI

JEZIKOVNI OREŠČEK

V novem letu v Svobodni Sloveniji uvajamo mesečno rubriko, namenjeno slovenskemu jeziku. Niste prepričani, kako se kaj pravilno zapiše ali pove? Ste v slovenščini slišali ali prebrali kaj nenavadnega, bi radi obnovili ali spoznali jezikovna pravila in pregledali dvome? Svoja vprašanja nam lahko pošljete na svobodna.ba@gmail.com. Skupaj z vami bosta jezikovne oreščke lomili slovenistki Tjaša Lorbek in Maja Kračun.

Če študent na rajžo gre...

Dobro pije, dobro je. A zdaj že malo razmišlja o vrnitvi. V Argentini namreč novo študijsko leto trka na vrata, v Sloveniji pa se je prevesilo v drugo polovico.

Slovenski glagol **študirati** pravzaprav ne zveni tako zelo drugače od španskega **estudiar**. Kako tudi bi, ko pa smo Slovenci izraz prevzeli prek nemškega Studieren, ta pa izvira iz lat. glagola studēre, ki pomeni "učiti se, študirati", prvotno "ukvarjati se, truditi se, prizadevati si".

Tokrat pa se dotaknimo blizuzvočnic študij in študija.

* Blizuzvočnice (paronimi) so besede, ki zvenijo podobno oziroma imajo podoben zapis, a imajo drugačen pomen.

Pri besedi študij, ki je moškega spola, gre za:
1) šolanje zlasti na višji ali visoki šoli (*Amalija je vpisana na študij medicine. Študij prava traja 6 let.*) oziroma
2) glagolnik od študirati (*Premalo časa je namenil študiju.*).

Študija, ž. spol, pa je:

1) krajše znanstveno delo (*Klinična študija je pokazala vpliv kajenja na nastanek raka. Napisal je študijo o stanju v gospodarstvu.*) in tudi
2) risba, slika, ki podaja videz ali zamisel nekakega predmeta, kot priprava na umetniško delo (*Navdušeni smo bili nad Leonardovo študijo glave.*).

In ker zveni podobno v španščini in slovenščini ... nekdo diplomira, je tako **končal študij** (ni končal študijev, razen če je bil hkrati vpisan v več študijskih programov in je diplomiral na vseh): *Peter je končal študij kmetijstva. Marjanci ob koncu študija na visoki šoli za turizem iskreno čestitamo!*

Če zbolimo in se zdravnik odloči, da mora o stanju našega telesa izvedeti več, nas bo **poslal na preiskave**. Slovenci "študij" (los estudios) v tem pomenu ne poznamo.

Maja Kračun

MLADI POTOMCI BENEŠKIH IZSELJENCEV SPET NA OBISKU DOMA

V Čedadu v italijanski deželi Furlaniji Julijski krajini, kjer živi številna slovenska manjšina, je januarja potekal seminar spoznavanja beneške kulture in svojih korenin, ki se ga se je tokrat udeležilo sedem mladih potomcev beneških izseljencev iz Nadiških in Terskih dolin.

Na dvotedensko izobraževanje in druženje, ki ga približno vsaki dve leti organizira zveza beneških emigrantov Slovenci po svetu, so štirje udeleženci prišli iz Argentine, trije pa iz Avstralije. Na splošno velja, da so se slovenska narečja beneških dolin med mladimi, ki danes pripadajo tretji in tudi že četrti generaciji izseljencev, izgubila. To pa ni ovira, da se ne bi še naprej zavedali svojih korenin, se trudili ohranjati kulturo starih staršev ter želeli spoznati kraje, od kjer je njihove prednike želja po večjem koščku kruha odpeljala na vse kontinente tega sveta.

Pri tem jim je gotovo v pomoč dobra organiziranost zveze Slovenci po svetu, ki ohranja stike s številnimi beneškimi društvi v Belgiji, Švici, Kanadi, Argentini in Avstraliji. Ne gre pozabiti omeniti, da Republika Italija tem organizacijam ponuja solidno finančno in drugo pomoč, nenazadnje tudi za seminarje, kot je bil ta.

Človek se ob tem počuti kar paradoksalno. Italija je večino ljudi, ki so naseljevali Nadiške in Terske doline, z načrtnim ekonomskim zanemarjanjem dolin in političnim šikaniranjem prisilila v izseljevanje in izgubo domovine, ker jih je imela za italijanstvu nevarne, nato pa v tujini iz njih ustvarila Italijane. Preko razvejane mreže italijanskih

kulturnih hiš, diplomatskih predstavništev in lahkim dostopom do italijanskega državljanstva, so postali pomembni promotorji Italije v svetu.

V dveh tednih so udeleženci seminarja obiskali vse pomembne zgodovinske točke teh krajev, poleg Čedada, Špetra, Barda, Stare Gore, Sv. Višarij, tudi Trst, Kobarid in Benetke, ter tri vasi, od kjer so mladi imeli svoje prednike – Čaniebolo, Podbuniesec in Bardo. In kateri je njihov najljubši kraj? Zagotovili so mi, da Sv. Višarje, za katere pravi, da so veliko lepše od Benetk.

Za vse seminarje lahko trdim, da se na njih zbere zelo zanimiva in simpatična skupinica mladih. Je pač tako, da ohranjanje identitete, ki sega več rodov nazaj, ni nekaj samoumevnega, ampak to pritegne le najbolj razmišljujoče in ambiciozne, ki jim vsakdanje tematike niso dovolj. Tako je bilo med udeleženci med drugim moč najti pripravljalca sušija v azijski restavraciji sredi Argentine, ki pravkar začel študij medicine, bodočega profesorja glasbe, notarko, mehanika, ki je v prostem času alpinist ter mladega režiserja iz Avstralije, ki je vse skupaj doživljal še posebej čustveno. Med pogovorom, mi je večkrat poudaril »krog je sklenjen«, da se s tem obiskom čuti izpopolnjenega in drugače gleda na življenje.

Naj prispevek končam z besedami, ki jih je eden izmed udeležencev ob zaključku seminarja zapisal na Facebooku: Australia may be where I live. But Benečija is my home.

Dejan Valentinčič

MRZLE JEZIKOVNE DOMAČIJE

Vélíki duhovi, kakršen je bil France Prešeren, niso veliki samo zaradi talenta. V zgodovino se zapisujejo, ker niso živeli izključno zase, pač pa so na tak ali drugačen način izgorevali za skupnost, znotraj katere so bivali, in jo so oblikovali. Prešerna posebej povzdiguje odločitve, da bo svoj pesniški dar izrazil v jeziku manjšine, v jeziku, ki ni veljal za uglednega, v jeziku, ki ni obvladoval dvorov in univerz.

Danes je slovenščina dosegla svoj vrh, saj je kot jezik naroda s svojo suvereno državo tudi eden uradnih jezikov Evrope. Takega uspeha svojega naroda in svoje domače govorice si Prešeren zagotovo ni mogel predstavljati, prav tako pa za njim še dolgi rodovi ne. Še če bi kdo to napovedoval tik pred padcem socializma, bi ga imeli za sanjača. Ideja o samostojni slovenski državi je šla po vojni z našimi ljudmi na tuje, v Sloveniji pa je bila že samo izrečena misel o njej smrtno nevarna vse do konca osemdesetih let. Tudi takrat bi bila s silo zatrta, če ne bi bila znotraj velikih sprememb v svetu in če se ne bi zanj namerkrat zavzela tako velika večina naših ljudi.

Vendar omenjeni vzpon slovenskega jezika ne pomeni, da nanj po drugi strani ne preži vrsta nevarnosti. Navzven je sicer zavarovan, navznoter pa je odvisen od nas samih. In prav tu je težava. Vse bolj očitno je, da do materne jezika sami nimamo pravega odnosa. Res je, da se v marsikateri zamejski ali izseljenski slovenski skupnosti raje ubere lažjo pot, slovenščina pa peša. Vendar je sredi tujega okolja napor za ohranjanje jezi-

kovne kondicije neprimerljivo večji kot sicer. Zato si odnos do materinščine veliko večjo kritiko zasluži doma, v matici. Čisto predolg bi bil seznam, ki bi pričal o tem, kako grdo delamo s slovenščino na vseh ravneh – od vsakdanje rabe do visokošolskega prostora. Prešeren v Sonetnem vencu pogreša kralja Sama, njegovega duha, na katerega vnučki pozabljajo, mi pa bi na enak način lahko rekli za zgled našega največjega pesnika. Ljudje od delavcev do akademikov vejo za Prešerna, njegove možate odločitve za težjo pot pa jih ne potegnejo.

France Prešeren je velikan zato, ker je upal iti proti toku, ker je dokazal, da se lahko na videz neboljena govorica preprostih ljudi s pravo rabo, pravim znanjem in pravo samozavestjo zlahka postavi ob bok Petrarcovemu in Goethejevemu jeziku. Prešernu niso bile naklonjene niti politika niti razmere med domačimi ljudmi. Precej podobno, kot je danes za nekoga, ki mu ljubezen do naroda in do jezika ni tuja. Tako stanje nas ne sme spravljati v brezup, ampak naj v nas prebudi sled tistega duha, ki so ga imeli naši velikani. Letos se Prešernu zaradi obletnice pridružujeta tudi Ivan Cankar, drugi veliki mojster slovenske besede, in Karel Mauser, ki je svoje pisateljsko poslanstvo vršil v tujini. Naj nas njihovi zgledi navdihujejo, da bomo postajali bolj Slovenci in boljši ljudje.

Lenart Rihar

Naša luč, februar 2018

ZAČETEK SLOVENSkih OSNOVNIH ŠOL

Sobota, 24. marca, 2018

9.30 uri: Sv. maša na čast Sv. Duhu.

11. uri: Uprizoritev igrice:

STRAHOVI IN PIRATI
v izvedbi Balantičeve šole iz San Justa.

Vstopnina: \$70 otroci,
\$100 odrasli.

Vsi prisrčno vabljeni!